

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยเรื่อง " ประสิทธิภาพของการใช้กิจกรรมดนตรีที่มีต่อการฟื้นฟูผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรัง ในกลุ่มงานฟื้นฟูสมรรถภาพ โรงพยาบาลศรีธัญญา " นี้ ได้แบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 : ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น ในรายละเอียดต่างๆ ดังนี้

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วย ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการใช้กิจกรรมดนตรี ได้แก่ เพศ อายุ ระยะเวลาการเจ็บป่วยครั้งล่าสุด ซึ่งจะแสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ

1.2 ทัศนคติของผู้ป่วย ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการใช้กิจกรรมดนตรี ได้แก่ ทัศนคติต่อตนเอง และทัศนคติต่อสังคม ซึ่งจะแสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ

1.3 พฤติกรรมการสื่อสารของผู้ป่วย ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการใช้กิจกรรมดนตรี ได้แก่ พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมการสื่อสารกลับ ซึ่งจะแสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

1.4 พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตของผู้ป่วย ในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการใช้กิจกรรมดนตรี ซึ่งจะแสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

ตอนที่ 2 : ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของ ทัศนคติ พฤติกรรมการสื่อสาร และ พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมดนตรี ของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับ การฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับ การฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม)

จิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4

2.8 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5

2.9 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) ก่อนและหลังการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 6

ตอนที่ 1 : ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วย ได้แก่ เพศ อายุ ระยะเวลาการเจ็บป่วย แสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ โดยนำเสนอในตารางที่ 4 ดังนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้อีกิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) จำแนกตามลักษณะประชากร

ลักษณะประชากร	กลุ่ม ทดลอง (E)		กลุ่ม ควบคุม (C)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ				
ชาย	30	75.0	30	75.0
หญิง	10	25.0	10	25.0
รวม	40	100.0	40	100.0
อายุ				
ไม่เกิน 30 ปี	8	20.0	8	20.0
31 - 40 ปี	16	40.0	14	35.0
41 - 50 ปี	11	27.5	12	30.0
51 ปีขึ้นไป	5	12.5	6	15.0
รวม	40	100.0	40	100.0
ระยะเวลาการเจ็บป่วย				
ไม่เกิน 1 ปี	18	45.0	14	35.0
2 - 4 ปี	9	22.5	10	25.0
5 - 7 ปี	4	10.0	5	12.5
8 - 10 ปี	3	7.5	4	10.0
11 ปีขึ้นไป	6	15.0	7	17.5
รวม	40	100.0	40	100.0

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มผู้ป่วยกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เป็นชายมีมากกว่าหญิง โดยกลุ่มผู้ป่วยที่เป็นชายมีจำนวน 30 คน (ร้อยละ 75.0) กลุ่มผู้ป่วยที่เป็นหญิงมีจำนวน 10 คน (ร้อยละ 25.0)

ในด้านอายุ พบว่า ผู้ป่วยกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มผู้ป่วยทั้งหมด มีอายุระหว่าง 31-50 ปี โดยกลุ่มที่มีมากที่สุดอยู่ในช่วงอายุ 31-40 ปี โดยกลุ่มควบคุมมีจำนวน 14 คน (ร้อยละ 35.0) และกลุ่มทดลองมีจำนวน 16 คน (ร้อยละ 40.0) รองลงมาคือ ช่วงอายุ 41-50 ปี , ช่วงอายุไม่เกิน 30 ปี และกลุ่มอายุสูงกว่า 51 ปี ตามลำดับ

ในด้านระยะเวลาการเจ็บป่วย พบว่า ผู้ป่วยกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม จำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งมีระยะเวลาการเจ็บป่วยไม่เกิน 4 ปี โดยกลุ่มที่มีระยะเวลาการเจ็บป่วยต่ำกว่า 1 ปีมีจำนวนสูงสุด ซึ่งเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 14 คน (ร้อยละ 35.0) และกลุ่มทดลองจำนวน 18 คน (ร้อยละ 45.0) รองลงมาคือ กลุ่มที่มีระยะเวลาการเจ็บป่วย 2-4 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 10 คน (ร้อยละ 25.0) และกลุ่มทดลองจำนวน 9 คน (ร้อยละ 22.5) สูงกว่า 11 ปี ซึ่งเป็นกลุ่มควบคุมจำนวน 7 คน (ร้อยละ 17.5) และกลุ่มทดลองจำนวน 6 คน (ร้อยละ 15.0)

1.2 ทักษะของผู้ป่วย ได้แก่ ทักษะต่อตนเอง และทักษะต่อสังคม แสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมดนตรี

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี จำแนกตามทักษะโดยรวม (ทักษะต่อตนเอง และทักษะต่อสังคม)

ทักษะ	กลุ่ม ทดลอง (E)		กลุ่ม ควบคุม (C)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บวก	8	20.0	6	15.0
เป็นกลาง	26	65.0	26	65.0
ลบ	6	15.0	8	20.0
รวม	40	100.0	40	100.0

จากตารางที่ 5 พบว่า ทั้งผู้ป่วยกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่มีทักษะที่เป็นกลาง ทั้งทักษะต่อตนเองและทักษะต่อสังคม โดยกลุ่มทดลองมีจำนวน 26 คน (ร้อยละ 65.0) และกลุ่มควบคุมมีจำนวน 26 คน (ร้อยละ 65.0) เช่นเดียวกัน นอกจากนี้กลุ่มทดลองจำนวน 8 คน

(ร้อยละ 20.0) มีทัศนคติในด้านบวกทั้งทัศนคติต่อตนเองและทัศนคติต่อสังคม และกลุ่มควบคุมจำนวน 6 คน (ร้อยละ 15.0) มีทัศนคติในด้านบวกทั้งทัศนคติต่อตนเองและทัศนคติต่อสังคม และกลุ่มทดลองจำนวน 6 คน (ร้อยละ 15.0) มีทัศนคติในด้านลบทั้งทัศนคติต่อตนเองและทัศนคติต่อสังคม และกลุ่มควบคุมจำนวน 8 คน (ร้อยละ 20.0) มีทัศนคติในด้านลบทั้งทัศนคติต่อตนเองและทัศนคติต่อสังคม

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี จำแนกตามทัศนคติโดยรวม (ทัศนคติต่อตนเอง และทัศนคติต่อสังคม)

ทัศนคติ	กลุ่ม ทดลอง (E)		กลุ่ม ควบคุม (C)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บวก	34	85.0	7	17.5
เป็นกลาง	6	15.0	16	40.0
ลบ	0	0.0	17	42.5
รวม	40	100.0	40	100.0

จากตารางที่ 6 พบว่า หลังจากการใช้กิจกรรมดนตรี ผู้ป่วยกลุ่มทดลองจำนวน 34 คน (ร้อยละ 85.0) มีทัศนคติในด้านบวกทั้งทัศนคติต่อตนเองและทัศนคติต่อสังคม รองลงมาผู้ป่วยกลุ่มทดลองจำนวน 6 คน (ร้อยละ 15.0) มีทัศนคติเป็นกลางทั้งทัศนคติต่อตนเองและทัศนคติต่อสังคม

ส่วนผู้ป่วยกลุ่มควบคุมจำนวน 17 คน (ร้อยละ 42.5) มีทัศนคติในด้านลบทั้งทัศนคติต่อตนเองและทัศนคติต่อสังคม รองลงมาผู้ป่วยกลุ่มควบคุมจำนวน 16 คน (ร้อยละ 40.0) มีทัศนคติเป็นกลางทั้งทัศนคติต่อตนเองและทัศนคติต่อสังคม และผู้ป่วยกลุ่มควบคุมจำนวน 7 คน (ร้อยละ 17.5) มีทัศนคติในด้านบวกทั้งทัศนคติต่อตนเองและทัศนคติต่อสังคม

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้อุปกรณ์ดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้อุปกรณ์ดนตรี จำแนกตามทัศนคติต่อตนเอง

ทัศนคติต่อตนเอง	กลุ่ม ทดลอง (E)		กลุ่ม ควบคุม (C)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บวก	12	30.0	10	25.0
เป็นกลาง	17	42.5	21	52.5
ลบ	11	27.5	9	22.5
รวม	40	100.0	40	100.0

จากตารางที่ 7 พบว่า ทั้งผู้ป่วยกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อตนเองเป็นกลาง โดยกลุ่มทดลองมีจำนวน 17 คน (ร้อยละ 42.5) และกลุ่มควบคุมมีจำนวน 21 คน (ร้อยละ 52.5) นอกจากนี้กลุ่มทดลองจำนวน 12 คน (ร้อยละ 30.0) มีทัศนคติต่อตนเองในด้านบวก และกลุ่มควบคุมจำนวน 10 คน (ร้อยละ 25.0) มีทัศนคติต่อตนเองในด้านบวก และกลุ่มทดลองจำนวน 11 คน (ร้อยละ 27.5) มีทัศนคติต่อตนเองในด้านลบ และกลุ่มควบคุมจำนวน 9 คน (ร้อยละ 22.5) มีทัศนคติต่อตนเองในด้านลบ

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้อุปกรณ์ดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้อุปกรณ์ดนตรี จำแนกตามทัศนคติต่อตนเอง

ทัศนคติต่อตนเอง	กลุ่ม ทดลอง (E)		กลุ่ม ควบคุม (C)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บวก	37	92.5	4	10.0
เป็นกลาง	2	5.0	19	47.5
ลบ	1	2.5	17	42.5
รวม	40	100.0	40	100.0

จากตารางที่ 8 พบว่า หลังจากการใช้กิจกรรมดนตรี ผู้ป่วยกลุ่มทดลองจำนวน 37 คน (ร้อยละ 92.5) มีทัศนคติต่อตนเองในด้านบวก รองลงมาผู้ป่วยกลุ่มทดลองจำนวน 2 คน (ร้อยละ 5.0) มีทัศนคติต่อตนเองเป็นกลาง และผู้ป่วยกลุ่มทดลองจำนวน 1 คน (ร้อยละ 2.5) มีทัศนคติต่อตนเองในด้านลบ

ส่วนผู้ป่วยกลุ่มควบคุมจำนวน 19 คน (ร้อยละ 47.5) มีทัศนคติต่อตนเองเป็นกลาง รองลงมาผู้ป่วยกลุ่มควบคุมจำนวน 17 คน (ร้อยละ 42.5) มีทัศนคติต่อตนเองในด้านลบ และผู้ป่วยกลุ่มควบคุมจำนวน 4 คน (ร้อยละ 10.0) ทั้งทัศนคติต่อตนเองในด้านบวก

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี จำแนกตามทัศนคติต่อสังคม

ทัศนคติต่อสังคม	กลุ่ม ทดลอง (E)		กลุ่ม ควบคุม (C)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บวก	9	22.5	8	20.0
เป็นกลาง	25	62.5	21	52.5
ลบ	6	15.0	11	27.5
รวม	40	100.0	40	100.0

จากตารางที่ 9 พบว่า ทั้งผู้ป่วยกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อสังคมเป็นกลาง โดยกลุ่มทดลองมีจำนวน 25 คน (ร้อยละ 62.5) และกลุ่มควบคุมมีจำนวน 21 คน (ร้อยละ 52.5) นอกจากนี้กลุ่มทดลองจำนวน 9 คน (ร้อยละ 22.5) มีทัศนคติต่อสังคมในด้านบวก และกลุ่มควบคุมจำนวน 8 คน (ร้อยละ 20.0) มีทัศนคติต่อสังคมในด้านบวก และกลุ่มทดลองจำนวน 6 คน (ร้อยละ 15.0) มีทัศนคติต่อสังคมในด้านลบ และกลุ่มควบคุมจำนวน 11 คน (ร้อยละ 27.5) มีทัศนคติต่อสังคมในด้านลบ

ตารางที่ 10 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี จำแนกตามทัศนคติต่อสังคม

ทัศนคติต่อสังคม	กลุ่ม ทดลอง (E)		กลุ่ม ควบคุม (C)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บวก	33	82.5	10	25.0
เป็นกลาง	7	17.5	15	37.5
ลบ	0	0.0	15	37.5
รวม	40	100.0	40	100.0

จากตารางที่ 10 พบว่า หลังจากการใช้กิจกรรมดนตรี ผู้ป่วยกลุ่มทดลองจำนวน 33 คน (ร้อยละ 82.5) มีทัศนคติต่อสังคมในด้านบวก รองลงมาผู้ป่วยกลุ่มทดลองจำนวน 7 คน (ร้อยละ 17.5) มีทัศนคติต่อสังคมเป็นกลาง

ส่วนผู้ป่วยกลุ่มควบคุมจำนวน 15 คน (ร้อยละ 37.5) มีทัศนคติต่อสังคมเป็นกลาง และผู้ป่วยกลุ่มควบคุมจำนวน 15 คน (ร้อยละ 37.5) มีทัศนคติต่อสังคมในด้านลบ และผู้ป่วยกลุ่มควบคุมจำนวน 10 คน (ร้อยละ 25.0) มีทัศนคติต่อสังคมในด้านบวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 11 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในด้านทัศนคติต่อตนเอง และทัศนคติต่อสังคม ของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี

ทัศนคติ	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
ทัศนคติต่อตนเอง				
1. มีประโยชน์และสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้	3.45	1.11	3.13	1.44
2. การกระทำไม่ผิดแปลกไปจากคนอื่น	2.38	1.10	2.70	1.26
3. ไม่หมกมัวกำลังใจและไม่ท้อถอยในชีวิต	3.10	1.30	3.01	1.12
4. อยากรับรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นกับตัวเอง	3.00	1.01	2.90	1.19
5. กล้าที่จะพูดคุยกับคนอื่น ๆ อย่างมั่นใจ	3.68	1.14	3.10	1.35
ทัศนคติต่อสังคม				
1. สังคมยังให้โอกาสเสมอ	3.08	1.21	3.03	1.12
2. สามารถออกไปใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่น ๆ ในสังคมได้ตามปกติ	3.35	1.10	3.10	1.41
3. สามารถเข้ากับคนที่บ้านได้	3.45	0.96	3.40	1.32
4. พร้อมที่จะออกไปเผชิญกับโลกภายนอก	2.65	1.19	2.28	1.15
5. ไม่หมดหวังเกี่ยวกับอนาคต	2.60	1.10	2.85	1.21

จากตารางที่ 11 พบว่า ในด้านทัศนคติต่อตนเอง กลุ่มทดลองกล้าที่จะพูดคุยกับคนอื่น ๆ อย่างมั่นใจมากที่สุด ($\bar{X} = 3.68$) และในด้านทัศนคติต่อสังคม กลุ่มทดลองคิดว่าตนเองสามารถเข้ากับคนที่บ้านได้มากที่สุด ($\bar{X} = 3.45$)

สำหรับกลุ่มควบคุม พบว่า ในด้านทัศนคติต่อตนเอง กลุ่มควบคุมคิดว่า ตัวเองมีประโยชน์และสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ มากที่สุด ($\bar{X} = 3.13$) และในด้านทัศนคติต่อสังคม กลุ่มควบคุมคิดว่าตนเองสามารถเข้ากับคนที่บ้านได้มากที่สุด ($\bar{X} = 3.40$)

ตารางที่ 12 แสดงค่ามัธยเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในด้านทัศนคติต่อตนเอง และทัศนคติต่อสังคม ของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้อภิกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้อภิกรรมดนตรี

ทัศนคติ	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
ทัศนคติต่อตนเอง				
1. มีประโยชน์และสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้	4.28	1.06	2.80	1.32
2. การกระทำไม่ผิดแปลกไปจากคนอื่น	3.78	0.10	2.28	1.20
3. ไม่หมดกำลังใจและไม่ท้อถอยในชีวิต	4.10	1.17	2.50	1.41
4. ยอมรับรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นกับตัวเอง	4.35	1.03	3.10	1.30
5. กล้าที่จะพูดคุยกับคนอื่นอย่างมั่นใจ	4.58	0.75	2.53	1.38
ทัศนคติต่อสังคม				
1. สังคมยังให้โอกาสเสมอ	4.45	0.99	2.93	1.37
2. สามารถออกไปใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นๆในสังคมได้ตามปกติ	4.48	0.91	2.65	1.27
3. สามารถเข้ากับคนที่บ้านได้	4.48	0.82	2.83	1.41
4. พร้อมที่จะออกไปเผชิญกับโลกภายนอก	4.38	1.08	2.88	1.45
5. ไม่หมดหวังเกี่ยวกับอนาคต	4.08	1.19	2.68	1.02

จากตารางที่ 12 พบว่า ในด้านทัศนคติต่อตนเอง หลังการใช้อภิกรรมดนตรี กลุ่มทดลอง กล้าที่จะพูดคุยกับคนอื่นอย่างมั่นใจมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$) และในด้านทัศนคติต่อสังคม หลังการใช้อภิกรรมดนตรี กลุ่มทดลองคิดว่าตนเองสามารถออกไปใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นๆในสังคม และสามารถเข้ากับคนที่บ้านได้มากที่สุด ($\bar{X} = 4.48$)

ถ้าหวั้บกลุ่มควบคุม พบว่า ในด้านทัศนคติต่อตนเอง กลุ่มควบคุมอยากรับรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นกับตัวเองมากที่สุด ($\bar{X} = 3.10$) และในด้านทัศนคติต่อสังคม กลุ่มควบคุมคิดว่าสังคมยังให้โอกาสอยู่เลมอมมากที่สุด ($\bar{X} = 2.93$)

1.3 พฤติกรรมการสื่อสารของผู้ป่วย ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมดนตรี ได้แก่ พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมการสื่อสารกลับ แสดงผลโดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

ตารางที่ 13 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี จำแนกตามพฤติกรรมการสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมการสื่อสารกลับ

ระดับของพฤติกรรมการสื่อสาร (การเปิดรับข่าวสาร และการสื่อสารกลับ)	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
บ่อยมาก	0	0.0	0	0.0
บ่อย	1	2.5	1	2.5
ปานกลาง	13	32.5	9	22.5
น้อย	23	57.5	24	60.0
น้อยมาก	3	7.5	6	15.0

จากตารางที่ 13 พบว่า ทั้งผู้ป่วยกลุ่มทดลองและผู้ป่วยกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมการสื่อสารกลับอยู่ในระดับน้อย คือ กลุ่มทดลองมีจำนวน 2 คน (ร้อยละ 57.5) กลุ่มควบคุมมีจำนวน 24 คน (ร้อยละ 60.0) รองลงมาได้แก่ มีพฤติกรรมการสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมการสื่อสารกลับอยู่ในระดับปานกลาง คือ กลุ่มทดลองมีจำนวน 13 คน (ร้อยละ 32.5) กลุ่มควบคุมมีจำนวน 9 คน (ร้อยละ 22.5) และมีพฤติกรรมการสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมการ

สื่อสารกลับอยู่ในระดับน้อยมาก คือ กลุ่มทดลองมีจำนวน 3 คน (ร้อยละ 7.5) กลุ่มควบคุมมีจำนวน 6 คน (ร้อยละ 15.0) และมีพฤติกรรมสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมสื่อสารกลับอยู่ในระดับน้อย คือ กลุ่มทดลองมีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 2.5) กลุ่มควบคุมมีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 2.5) เช่นเดียวกัน

ตารางที่ 14 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้วิจัยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้อภิกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้วิจัยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้อภิกรรมดนตรี จำแนกตามพฤติกรรมสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมสื่อสารกลับ

ระดับของพฤติกรรมสื่อสาร (การเปิดรับข่าวสาร และการสื่อสารกลับ)	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยมาก	1	2.5	0	0.0
น้อย	22	55.0	0	0.0
ปานกลาง	13	32.5	7	17.5
น้อย	4	10.0	21	52.5
น้อยมาก	0	0.0	12	30.0

จากตารางที่ 14 พบว่า หลังการใช้อภิกรรมดนตรี ผู้วิจัยกลุ่มทดลอง ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมสื่อสารกลับอยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 22 คน (ร้อยละ 55.0) รองลงมาได้แก่ มีพฤติกรรมสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมสื่อสารกลับอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 13 คน (ร้อยละ 32.5) และมีพฤติกรรมสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมสื่อสารกลับอยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 4 คน (ร้อยละ 10.0) และมีพฤติกรรมสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมสื่อสารกลับอยู่ในระดับน้อยมาก มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 2.5)

ส่วนกลุ่มควบคุม หลังการใช้อภิกรรมดนตรี ผู้วิจัยกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมสื่อสารกลับอยู่ในระดับน้อย มีจำนวน

21 คน (ร้อยละ 52.5) รองลงมาได้แก่ มีพฤติกรรมการสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และ พฤติกรรมการสื่อสารกลับอยู่ในระดับน้อยมาก มีจำนวน 12 คน (ร้อยละ 30.0) และมีพฤติกรรม การสื่อสาร ในด้านการเปิดรับข่าวสาร และพฤติกรรมการสื่อสารกลับอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 7 คน (ร้อยละ 17.5)

ตารางที่ 15 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในด้านความบ่อยครั้งในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลและสื่อประเภทอื่นๆ ของกลุ่มผู้วิจัยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้อภิกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มผู้วิจัยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้อภิกรรมดนตรี

การเปิดรับข่าวสารจากสื่อ บุคคลและสื่อประเภท อื่นๆ	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
เพื่อนสนิท	2.65	.89	2.45	.99
แพทย์, พยาบาล และเจ้าหน้าที่	2.25	.90	2.00	.82
โทรทัศน์	3.08	1.16	2.65	1.29
หนังสือพิมพ์	2.63	1.17	1.90	1.19
กลุ่มบำบัดต่างๆ	3.33	1.29	3.20	1.26

จากตารางที่ 15 พบว่า กลุ่มทดลองเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลปานกลาง คือ หูด คยหรือรับฟังเรื่องราวจากเพื่อนสนิท ($\bar{X} = 2.65$) มากกว่าจากแพทย์, พยาบาล, เจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 2.25$) และกลุ่มควบคุมเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลน้อยถึงปานกลาง คือ หูดคยหรือรับฟังเรื่องราว จากเพื่อนสนิท ($\bar{X} = 2.45$) มากกว่าจากแพทย์, พยาบาล, เจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 2.00$) เช่นเดียวกัน

สำหรับการเปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทอื่นๆ กลุ่มทดลองเปิดรับข่าวสารจากสื่อ ประเภทอื่นๆปานกลาง คือเข้ากลุ่มบำบัดมากที่สุด ($\bar{X}=3.33$) รองลงมาได้แก่ การเปิดรับสื่อโทรทัศน์ ($\bar{X}=3.08$) และการเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ ($\bar{X} = 2.63$) ตามลำดับ และกลุ่มควบคุมเปิดรับข่าวสาร

จากสื่อประเภทอื่นๆน้อยถึงปานกลาง คือ เข้ากลุ่มบำบัดมากที่สุด ($\bar{X} = 3.20$) รองลงมาได้แก่ การเปิดรับสื่อโทรทัศน์ ($\bar{X}=2.60$) และการเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ ($\bar{X} = 1.90$) ตามลำดับ

ตารางที่ 16 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในด้านความบ่อยครั้งในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลและสื่อประเภทอื่นๆ ของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้อภิกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้อภิกรรมดนตรี

การเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลและสื่อประเภทอื่นๆ	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
เพื่อนสนิท	3.73	1.11	2.00	.72
แพทย์, พยาบาล และเจ้าหน้าที่	3.65	1.19	1.95	.90
โทรทัศน์	4.10	.96	2.95	1.31
หนังสือพิมพ์	3.95	1.24	2.00	1.24
กลุ่มบำบัดต่างๆ	4.35	1.10	2.15	1.46

จากตารางที่ 16 พบว่า หลังการใช้อภิกรรมดนตรี กลุ่มทดลองเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลอยู่ในระดับสูง คือ พุดคุยหรือรับฟังเรื่องราวจากเพื่อนสนิท ($\bar{X} = 3.73$) มากกว่าจากแพทย์, พยาบาล และเจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 3.65$) แต่กลุ่มควบคุมเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลอยู่ในระดับน้อย คือ พุดคุยหรือรับฟังเรื่องราวจากเพื่อนสนิท ($\bar{X} = 2.00$) มากกว่าจากแพทย์, พยาบาล และเจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 1.95$)

สำหรับการเปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทอื่นๆ กลุ่มทดลองเปิดรับข่าวสารประเภทอื่นๆสูงมาก คือ เข้ากลุ่มบำบัดมากที่สุด ($\bar{X} = 4.35$) รองลงมาได้แก่ การเปิดรับสื่อโทรทัศน์ ($\bar{X}=4.1$) และการเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ ($\bar{X} = 3.95$) ตามลำดับ แต่กลุ่มควบคุมเปิดรับข่าวสารประเภทอื่นๆน้อยปานกลาง คือ การเปิดรับสื่อโทรทัศน์มากที่สุด ($\bar{X} = 2.65$) รองลงมาได้แก่ การเข้ากลุ่มบำบัดต่างๆ ($\bar{X} = 2.15$) และการเปิดรับสื่อหนังสือพิมพ์ ($\bar{X} = 2.00$) ตามลำดับ

ตารางที่ 17 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในด้านระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลและสื่อประเภทอื่นๆ ของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี

ระยะเวลาการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลและสื่อประเภทอื่นๆ	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
เพื่อนสนิท	1.68	.80	2.20	1.34
แพทย์, พยาบาล และเจ้าหน้าที่	1.40	.67	1.45	1.01
โทรทัศน์	2.70	1.38	2.38	1.43
หนังสือพิมพ์	1.93	1.42	1.43	.96
กลุ่มบำบัดต่างๆ	3.45	1.45	2.93	1.30

จากตารางที่ 17 พบว่า ในส่วนของระยะเวลาของการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคล กลุ่มทดลองใช้เวลาการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลในระดับน้อยถึงน้อยมาก คือ การพูดคุยหรือรับฟังเรื่องราวจากเพื่อนสนิท ($\bar{X}=1.68$) มากกว่า การพูดคุยหรือรับฟังเรื่องราวจากแพทย์, พยาบาล, เจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 1.40$) และกลุ่มควบคุมใช้เวลาการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลน้อยถึงน้อยมาก เช่นเดียวกัน คือ ใช้เวลาในพูดคุยหรือรับฟังเรื่องราวจากเพื่อนสนิท ($\bar{X} = 2.20$) มากกว่า การพูดคุยหรือรับฟังเรื่องราวจากแพทย์, พยาบาล และเจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 1.45$)

สำหรับระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทอื่นๆ กลุ่มทดลองใช้เวลาในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทอื่นๆน้อยถึงปานกลาง คือ ใช้เวลาในการเข้ากลุ่มบำบัดมากที่สุด ($\bar{X} = 3.45$) รองลงมาได้แก่ การใช้เวลาเปิดรับสื่อโทรทัศน์ ($\bar{X}=2.70$) และสื่อหนังสือพิมพ์ ($\bar{X}=1.93$) ตามลำดับ และกลุ่มควบคุมใช้เวลาในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทอื่นๆน้อยถึงปานกลาง คือ ใช้เวลาในการเข้ากลุ่มบำบัดมากที่สุด ($\bar{X}= 2.93$) รองลงมาได้แก่ การใช้เวลาเปิดรับสื่อโทรทัศน์ ($\bar{X}=2.38$) และสื่อหนังสือพิมพ์ ($\bar{X} = 1.43$) ตามลำดับ

ตารางที่ 18 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในด้านระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลและสื่อประเภทอื่นๆ ของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี

ระยะเวลาการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลและสื่อประเภทอื่นๆ	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
เพื่อนสนิท	2.65	1.35	1.75	1.10
แพทย์, พยาบาล และเจ้าหน้าที่	2.50	1.38	1.53	1.11
โทรทัศน์	4.18	1.28	2.50	1.50
หนังสือพิมพ์	3.30	1.52	1.75	1.26
กลุ่มบำบัดต่างๆ	4.40	1.19	2.05	1.50

จากตารางที่ 18 ในส่วนของระยะเวลาของการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคล พบว่าหลังการใช้กิจกรรมดนตรี กลุ่มทดลองใช้เวลาของการเปิดรับข่าวสารจากสื่อบุคคลปานกลาง คือ ใช้เวลาในการพูดคุยกับเพื่อนสนิท ($\bar{X}=2.65$) มากกว่า การพูดคุยหรือรับฟังเรื่องราวจากแพทย์, พยาบาล และเจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 2.50$) แต่กลุ่มควบคุมใช้เวลาในการพูดคุยหรือรับฟังเรื่องราวจากสื่อบุคคลน้อย คือ ใช้เวลาในการพูดคุยกับเพื่อนสนิท ($\bar{X} = 1.75$) มากกว่าการพูดคุยหรือรับฟังเรื่องราวจากแพทย์, พยาบาล และเจ้าหน้าที่ ($\bar{X} = 1.53$)

สำหรับระยะเวลาในการเปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทอื่นๆ กลุ่มทดลองใช้เวลาเปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทอื่นๆสูง คือ ใช้เวลาในการเข้ากลุ่มบำบัดมากที่สุด ($\bar{X} = 4.40$) รองลงมาได้แก่ การใช้เวลาเปิดรับสื่อโทรทัศน์ ($\bar{X}=4.18$) และสื่อหนังสือพิมพ์ ($\bar{X} = 3.30$) ตามลำดับ แต่กลุ่มควบคุมใช้เวลาเปิดรับข่าวสารจากสื่อประเภทอื่นๆน้อยถึงปานกลาง คือ ใช้เวลาเปิดรับสื่อโทรทัศน์มากที่สุด ($\bar{X} = 2.50$) รองลงมาได้แก่ การเข้ากลุ่มบำบัด ($\bar{X}=2.05$) และสื่อหนังสือพิมพ์ ($\bar{X} = 1.75$) ตามลำดับ และโดยส่วนใหญ่กลุ่มควบคุมจะใช้เวลาในการดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ-

พิมพ์และเข้ากลุ่มบำบัด ไม่เกิน 15 นาที ในขณะที่กลุ่มทดลองส่วนใหญ่จะใช้เวลาในการดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือพิมพ์ และเข้ากลุ่มบำบัดมากกว่า 1 ชั่วโมง

ตารางที่ 19 แสดงค่ามัธยเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในเรื่องของพฤติกรรมการสื่อสารกลับของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี จำแนกตาม การซักถามบุคคลอื่นๆเมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัย การนำเรื่องราวจากการจัดกิจกรรมกลุ่ม หรือจากการดูโทรทัศน์ และอ่านหนังสือพิมพ์ ไปพูดคุยหรือเล่าต่อให้ผู้อื่นทราบ

ประเภทของพฤติกรรมการสื่อสารกลับ	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
การซักถามบุคคลต่างๆเมื่อสงสัยหรือมีปัญหา	2.39	1.29	1.94	1.11
การนำเรื่องราวเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมกลุ่มไปพูดคุยหรือเล่าต่อ	1.73	.93	1.90	.98
การนำเรื่องราวที่ได้จากการดูโทรทัศน์ หรืออ่านหนังสือพิมพ์ไปพูดคุยหรือเล่าต่อ	1.95	1.05	1.97	1.09

จากตารางที่ 19 พบว่า การซักถามบุคคลต่างๆเมื่อสงสัยหรือมีปัญหา กลุ่มทดลองจะคุยปรึกษาปัญหาข้อสงสัยอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}=2.39$) และกลุ่มควบคุมจะคุยปรึกษาปัญหาข้อสงสัยอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}=1.94$) เช่นกัน

สำหรับการนำเรื่องราวที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่มไปพูดคุยหรือเล่าต่อ นั้น กลุ่มทดลองนำเรื่องราวที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่ม ไปพูดคุยหรือเล่าต่อให้คนอื่น ๆ ทราบน้อยมาก ($\bar{X} = 1.73$)

และกลุ่มควบคุมนำเรื่องราวที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่ม ไปพูดคุยหรือเล่าต่อให้คนอื่น ๆ ทราบน้อย
มาก ($\bar{X} = 1.9$) เช่นเดียวกัน

และการนำเรื่องราวที่ได้จากการดูโทรทัศน์ หรืออ่านหนังสือพิมพ์ ไปพูดคุยหรือเล่าต่อ
นั้น พบว่า กลุ่มทดลองมีการนำเรื่องราวที่ได้จากการดูโทรทัศน์ หรืออ่านหนังสือพิมพ์ ไปพูดคุย
หรือเล่าต่ออยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.95$) ส่วนกลุ่มควบคุมมีการนำเรื่องราวที่ได้จากการดูโทรทัศน์ หรือ
อ่านหนังสือพิมพ์ไปพูดคุยหรือเล่าต่ออยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.97$) เช่นกัน

ตารางที่ 20 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในเรื่องของพฤติกรรม
การสื่อสารกลับ ของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี
(กลุ่มทดลอง) และผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่ม
ควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี จำแนกตาม การซักถามบุคคลอื่น ๆ เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัย
การนำเรื่องราวจากการจัดกิจกรรมกลุ่ม หรือจากการดูโทรทัศน์ และอ่านหนังสือพิมพ์ไปพูดคุยหรือ
เล่าต่อให้ผู้อื่นทราบ

ประเภทของพฤติกรรมการสื่อสารกลับ	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
การซักถามบุคคลต่าง ๆ เมื่อสงสัยหรือมีปัญหา	3.63	1.21	2.18	1.24
การนำเรื่องราวเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมกลุ่มไปพูดคุยหรือเล่าต่อ	2.15	1.44	1.35	.66
การนำเรื่องราวที่ได้จากการดูโทรทัศน์หรืออ่านหนังสือพิมพ์ ไปพูดคุยหรือเล่าต่อ	3.00	.93	1.63	1.41

จากตารางที่ 20 พบว่า การร้กถามบุคคลต่างๆเมื่อสงสัยหรือมีปัญหา กลุ่มทดลอง จะคุยปรึกษาปัญหาข้อสงสัยอยู่ในระดับสูง ($\bar{X}=3.63$) แต่กลุ่มควบคุมจะคุยปรึกษาปัญหาข้อสงสัย อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}=2.18$)

สำหรับการนำเรื่องราวที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่มไปพูดคุยหรือเล่าต่อนั้น พบว่า กลุ่มทดลองนำเรื่องราวที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่มไปพูดคุยหรือเล่าต่อให้คนอื่นๆทราบน้อย ($\bar{X}=2.15$) แต่กลุ่มควบคุมนำเรื่องราวที่ได้จากการทำกิจกรรมกลุ่มไปพูดคุย หรือเล่าต่อให้คนอื่นๆ ทราบน้อยมาก ($\bar{X}=1.35$)

และการนำเรื่องราวที่ได้จากการดูโทรทัศน์ หรืออ่านหนังสือพิมพ์ ไปพูดคุยหรือเล่าต่อนั้น พบว่า กลุ่มทดลองนำเรื่องราวที่ได้จากการดูโทรทัศน์ หรืออ่านหนังสือพิมพ์ ไปพูดคุยหรือเล่า ต่ออยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.00$) แต่กลุ่มควบคุมนำเรื่องราวที่ได้จากการดูโทรทัศน์ หรืออ่าน หนังสือพิมพ์ ไปพูดคุยหรือเล่าต่ออยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.63$)

ตารางที่ 21 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาล ตามปกติ (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใชกิจกรรมดนตรี จำแนกตามพฤติกรรมการสื่อสาร ในด้าน ความสนใจข่าวสาร

ระดับของพฤติกรรมการสื่อสาร (ความสนใจข่าวสาร)	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สนใจมากที่สุด	1	2.5	0	0.0
สนใจมาก	22	55.0	13	32.5
สนใจปานกลาง	15	37.5	21	52.5
สนใจน้อย	2	5.0	6	15.0
สนใจน้อยที่สุด	0	0.0	0	0.0

จากตารางที่ 21 พบว่า ผู้ป่วยกลุ่มทดลองส่วนใหญ่สนใจข่าวสารมาก มีจำนวน 22 คน (ร้อยละ 55.0) รองลงมาได้แก่ สนใจข่าวสารปานกลาง มีจำนวน 15 คน (ร้อยละ 37.5) และ

สนใจข่าวสารน้อย มีจำนวน 2 คน (ร้อยละ 5.0) และสนใจข่าวสารมากที่สุด มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 2.5)

สำหรับกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่สนใจข่าวสารปานกลาง มีจำนวน 21 คน (ร้อยละ 52.5) รองลงมาได้แก่ สนใจข่าวสารมาก มีจำนวน 13 คน (ร้อยละ 32.5) และสนใจข่าวสารน้อย มีจำนวน 6 คน (ร้อยละ 15.0)

ตารางที่ 22 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้อีกิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้อีกิจกรรมดนตรี จำแนกตามพฤติกรรมการสื่อสาร ในด้านความสนใจข่าวสาร

ระดับของพฤติกรรม การสื่อสาร (ความสนใจข่าวสาร)	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สนใจมากที่สุด	18	45.0	0	0.0
สนใจมาก	21	52.5	10	25.0
สนใจปานกลาง	1	2.5	12	30.0
สนใจน้อย	0	0.0	17	42.5
สนใจน้อยที่สุด	0	0.0	1	2.5

จากตารางที่ 22 พบว่า ผู้ป่วยกลุ่มทดลองส่วนใหญ่สนใจข่าวสารมาก มีจำนวน 21 คน (ร้อยละ 52.5) รองลงมาได้แก่ สนใจข่าวสารมากที่สุด มีจำนวน 18 คน (ร้อยละ 45.0) และ สนใจข่าวสารปานกลาง มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 2.5)

สำหรับกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่สนใจข่าวสารน้อย มีจำนวน 17 คน (ร้อยละ 42.5) รองลงมาได้แก่ สนใจข่าวสารปานกลาง มีจำนวน 12 คน (ร้อยละ 30.0) และสนใจข่าวสารมาก มีจำนวน 10 คน (ร้อยละ 25.0) และสนใจข่าวสารน้อยมาก มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 2.5)

ตารางที่ 23 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในด้านระดับความสนใจในเรื่องที่ได้รับฟังจาก แพทย์ พยาบาล ความสนใจในการจัดกิจกรรมกลุ่ม และความสนใจข่าวสารทั่วไป ของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี

ระดับความสนใจในเรื่องต่างๆ	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
เรื่องที่ได้รับฟังจากแพทย์ พยาบาล และ เจ้าหน้าที่				
1. การอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม	3.55	1.15	3.23	1.19
2. การทำงานช่วยเหลือตนเอง	3.95	.88	3.60	1.03
3. เรื่องโรคภัยไข้เจ็บ	3.68	1.16	3.33	1.40
เรื่องที่ได้จากการจัดกิจกรรมกลุ่ม				
1. การฝึกอาชีพ	3.46	1.20	3.20	1.47
2. การปฏิบัติตัวในหอผู้ป่วย	3.83	.81	3.60	1.24
3. การศึกษาหาความรู้	2.93	1.98	2.35	1.53
เรื่องจากข่าวสารทั่วไป				
1. ข่าวสารบ้านเมือง	3.20	1.44	2.43	1.57
2. การฟังธรรม-สวดมนต์	3.88	1.32	3.98	1.46
3. กีฬาต่างๆ	3.48	1.43	3.08	1.47
4. ข่าวอาชญากรรม	2.80	1.57	2.00	1.41
5. บันเทิง (ดนตรี, ละคร, ตลก ฯลฯ)	4.63	.75	4.18	1.06

จากตารางที่ 23 พบว่า ในการพูดคุยกับแพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ นักการศึกษา ฯลฯ กลุ่มทดลองจะให้ความสนใจอยู่ในระดับค่อนข้างสูง โดยจะสนใจในเรื่องของการทำ

งานช่วยเหลือตนเองไม่เป็นภาระของผู้อื่นมากที่สุด ($\bar{X} = 3.95$) รองลงมาได้แก่ เรื่องโรคภัยไข้เจ็บ ($\bar{X} = 3.68$) และ เรื่องการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ($\bar{X} = 3.55$) และกลุ่มควบคุมจะให้ความสนใจอยู่ในระดับค่อนข้างสูงเช่นเดียวกัน โดยจะสนใจในเรื่องของการทำงานช่วยเหลือตนเองไม่เป็นภาระของผู้อื่นมากที่สุด ($\bar{X} = 3.60$) รองลงมาได้แก่ เรื่องโรคภัยไข้เจ็บ ($\bar{X} = 3.33$) และ เรื่องการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ($\bar{X} = 3.23$)

สำหรับเรื่องที่ได้รับฟังจากการจัดกิจกรรมกลุ่มบำบัดต่างๆ กลุ่มทดลองให้ความสนใจอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง โดยสนใจในเรื่องของความรู้ในการปฏิบัติตัวตามกฎระเบียบในหอผู้ป่วยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.83$) รองลงมาได้แก่ การฝึกอาชีพ ($\bar{X} = 3.45$) และการศึกษาหาความรู้ ($\bar{X} = 2.93$) และกลุ่มควบคุมจะให้ความสนใจอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง เช่นเดียวกัน โดยสนใจในเรื่องของความรู้ในการปฏิบัติตัวตามกฎระเบียบในหอผู้ป่วยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.60$) รองลงมาได้แก่ การฝึกอาชีพ ($\bar{X} = 3.20$) และการศึกษาหาความรู้ ($\bar{X} = 2.35$)

และในเรื่องของข่าวสารทั่วไป พบว่า กลุ่มทดลองสนใจข่าวสารทั่วไปค่อนข้างสูง โดยสนใจข่าวสารเกี่ยวกับบันเทิง (ดนตรี, ละคร, ภาพยนตร์ ฯลฯ) มากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$) รองลงมาได้แก่ การฟังธรรม-สวดมนต์ ($\bar{X} = 3.83$) และข่าวสารเกี่ยวกับประเภทของกีฬาต่างๆ ($\bar{X} = 3.48$) และกลุ่มควบคุมสนใจข่าวสารทั่วไปค่อนข้างสูงเช่นเดียวกัน โดยสนใจข่าวสารเกี่ยวกับบันเทิง (ดนตรี, ละคร, ภาพยนตร์ ฯลฯ) มากที่สุด ($\bar{X} = 4.18$) รองลงมาได้แก่ การฟังธรรม-สวดมนต์ ($\bar{X} = 3.98$) และข่าวสารเกี่ยวกับประเภทของกีฬาต่างๆ ($\bar{X} = 3.08$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 24 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในด้านระดับความสนใจในเรื่องที่ได้รับฟังจาก แพทย์ พยาบาล ฯลฯ ความสนใจในการจัดกิจกรรมกลุ่ม และความสนใจข่าวสารทั่วไป ของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี

ความสนใจในเรื่องต่างๆ	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
เรื่องที่ได้รับฟังจากแพทย์ พยาบาล และ เจ้าหน้าที่				
1. การอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม	4.25	1.10	2.40	1.26
2. การทำงานช่วยเหลือตนเอง	4.65	.74	2.63	1.25
3. โรคภัยไข้เจ็บ	4.75	.74	2.58	1.39
เรื่องที่ได้จากการจัดกิจกรรมกลุ่ม				
1. การฝึกอาชีพ	4.08	1.21	2.43	1.43
2. การปฏิบัติตัวในหอผู้ป่วย	4.85	.36	3.43	1.41
3. การศึกษาหาความรู้	4.15	1.12	2.25	1.26
เรื่องจากข่าวสารทั่วไป				
1. ข่าวสารบ้านเมือง	4.25	1.10	2.70	1.56
2. การฟังธรรม-สวดมนต์	3.95	1.20	3.10	1.43
3. กีฬาต่างๆ	3.93	1.25	2.75	1.48
4. ข่าวอาชญากรรม	3.68	1.62	2.20	1.44
5. บันเทิง (ดนตรี, ละคร, ตลก ฯลฯ)	4.75	.49	3.73	1.34

จากตารางที่ 24 พบว่า หลังการใช้กิจกรรมดนตรี ในการพูดคุยกับแพทย์ พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ นักการศึกษา ฯลฯ กลุ่มทดลองจะให้ความสนใจเรื่องที่ได้รับฟังจาก แพทย์

พยาบาล นักสังคมสงเคราะห์ นักการศึกษา ฯลฯ สูงมาก โดยกลุ่มทดลองจะให้ความสนใจในเรื่องของโรคภัยไข้เจ็บมากที่สุด ($\bar{X} = 4.75$) รองลงมาได้แก่ เรื่อง การทำงานช่วยเหลือตนเอง ไม่เป็นภาระของผู้อื่น ($\bar{X} = 4.65$) และ เรื่องการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ($\bar{X} = 4.25$) แต่กลุ่มควบคุมจะให้ความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง โดยจะสนใจในเรื่องของการทำงานช่วยเหลือตนเอง ไม่เป็นภาระของผู้อื่นมากที่สุด ($\bar{X} = 2.63$) รองลงมาได้แก่ เรื่องโรคภัยไข้เจ็บ ($\bar{X} = 2.58$) และ เรื่องการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ($\bar{X} = 2.40$)

สำหรับเรื่องที่ได้รับทั้งจากการจัดกิจกรรมกลุ่มบำบัดต่างๆ กลุ่มทดลองจะให้ความสนใจเรื่องที่ได้รับทั้งจากการจัดกิจกรรมกลุ่มบำบัดต่างๆ สูงมาก โดยกลุ่มทดลองจะให้ความสนใจในเรื่องของความรู้ในการปฏิบัติตัวตามกฎระเบียบในหอผู้ป่วยมากที่สุด ($\bar{X} = 4.85$) รองลงมาได้แก่ การฝึกอาชีพ ($\bar{X} = 4.75$) และ การศึกษาค้นคว้าความรู้ ($\bar{X} = 4.08$) แต่กลุ่มควบคุมจะให้ความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง โดยจะให้ความสนใจในเรื่องของความรู้ในการปฏิบัติตัวตามกฎระเบียบในหอผู้ป่วยมากที่สุด ($\bar{X} = 3.43$) รองลงมาได้แก่ การฝึกอาชีพ ($\bar{X} = 2.58$) และ การศึกษาค้นคว้าความรู้ ($\bar{X} = 2.43$)

และในเรื่องของข่าวสารทั่วไป พบว่า กลุ่มทดลองจะให้ความสนใจในเรื่องของข่าวสารทั่วไปค่อนข้างสูง โดยส่วนใหญ่กลุ่มทดลองสนใจข่าวสารเกี่ยวกับบันเทิง (ดนตรี, ละคร, ภาพยนตร์ ฯลฯ) มากที่สุด ($\bar{X} = 4.75$) รองลงมาได้แก่ ข่าวสารบ้านเมือง ($\bar{X} = 4.25$) และการพึ่งธรรม-สวดมนต์ ($\bar{X} = 3.95$) แต่กลุ่มควบคุมจะให้ความสนใจอยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มควบคุมส่วนใหญ่สนใจข่าวสารเกี่ยวกับบันเทิง (ดนตรี, ละคร, ภาพยนตร์ ฯลฯ) มากที่สุด ($\bar{X} = 3.73$) รองลงมาได้แก่ การพึ่งธรรม-สวดมนต์ ($\bar{X} = 3.1$) และ ข่าวสารเกี่ยวกับประเภทของกีฬาต่างๆ ($\bar{X} = 2.75$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.4 พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตของผู้ป่วย ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมดนตรี ซึ่งแสดงผล โดยการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่ามัธยเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

ตารางที่ 25 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้ กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาล ตามปกติ (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี จำแนกตามระดับของพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต

ระดับของพฤติกรรม เบี่ยงเบนทางจิต	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สูงมาก	0	0.0	0	0.0
สูง	6	15.0	1	2.5
ปานกลาง	13	32.5	21	52.5
น้อย	21	52.5	18	45.0
น้อยมาก	0	0.0	0	0.0

จากตารางที่ 25 พบว่า กลุ่มทดลอง ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตน้อย มีจำนวน 21 คน (ร้อยละ 52.5) รองลงมาได้แก่ มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตปานกลาง มีจำนวน 13 คน (ร้อยละ 32.5) และมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตสูง มีจำนวน 6 คน (ร้อยละ 15.0)

สำหรับกลุ่มควบคุม ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตปานกลาง มีจำนวน 21 คน (ร้อยละ 52.5) รองลงมาได้แก่ มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตน้อย มีจำนวน 18 คน (ร้อยละ 45.0) และมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตสูง มีจำนวน 1 คน (ร้อยละ 2.5)

ตารางที่ 26 จำนวนและร้อยละของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้อีกิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี จำแนกตามระดับของพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต

ระดับของพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สูงมาก	0	0.0	2	2.5
สูง	0	0.0	7	17.5
ปานกลาง	2	5.0	27	67.5
น้อย	20	50.0	4	10.0
น้อยมาก	18	45.0	0	0.0

จากตารางที่ 26 พบว่า หลังการทดลอง กลุ่มทดลองจำนวน 20 คน (ร้อยละ 50.0) มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตน้อย รองลงมาได้แก่ กลุ่มทดลองจำนวน 18 คน (ร้อยละ 45.0) มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตน้อยมาก และอีกจำนวน 2 คน (ร้อยละ 5.0) มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตปานกลาง

ส่วนกลุ่มควบคุมจำนวน 27 คน (ร้อยละ 67.5) มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาได้แก่ กลุ่มควบคุมจำนวน 7 คน (ร้อยละ 17.5) มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตสูง และกลุ่มควบคุมจำนวน 4 คน (ร้อยละ 10.0) มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตน้อย และอีกจำนวน 2 คน (ร้อยละ 5.0) มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตสูงมาก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 27 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในเรื่องของพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี จำแนกตาม ความหวาดกลัว, ความหวาดระแวงวิตกกังวล, ความก้าวร้าว, ความโกรธ, ความเหงาว่าเหว, การขี้คิดขี้ทำ, ความซึมเศร้า เก็บกด, การไม่ร่วมมือในการรักษา, การขาดความสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อม และความสับสน รุนวาย ดังนี้

พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
ความหวาดกลัว	3.14	1.38	3.22	1.43
ความหวาดระแวงวิตกกังวล	2.73	1.32	2.82	1.27
ความก้าวร้าว	1.74	1.08	1.51	1.07
ความโกรธ	2.32	1.34	2.41	1.24
ความเหงาว่าเหว	2.86	1.38	3.15	1.21
การขี้คิดขี้ทำ	3.26	1.49	2.98	1.37
ความซึมเศร้าเก็บกด	2.77	1.39	2.64	1.37
การไม่ร่วมมือในการรักษา	2.62	1.40	2.62	1.31
การขาดความสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อม	2.07	1.20	2.72	1.17
ความสับสน รุนวาย	2.39	1.37	2.87	1.44

จากตารางที่ 27 พบว่า ทั้ง กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตอยู่ในระดับปานกลาง โดยพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางจิตมากที่สุดในกลุ่มทดลองคือ การขี้คิดขี้ทำอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.26$) รองลงมาได้แก่ ความหวาดกลัวอยู่ในระดับปานกลาง

($\bar{X} = 3.14$) ความเหงารัวเหวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.86$) ความซึมเศร้าเก็บกดอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.77$) และความหวาดระแวงวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.73$) ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางจิตมากที่สุดในกลุ่มควบคุมคือ ความหวาดกลัวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.22$) รองลงมาได้แก่ ความเหงารัวเหวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.15$) การย้ำคิดย้ำทำอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.98$) ความสับสน วุ่นวายอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.87$) และความหวาดระแวงวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.82$) ตามลำดับ

สำหรับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตที่พบน้อยที่สุดในกลุ่มทดลอง คือ ความก้าวร้าวอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.74$) รองลงมาได้แก่ การขาดความสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.07$) ความโกรธอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.32$) ความสับสน วุ่นวายอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.39$) และการไม่ร่วมมือในการรักษาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.62$) ตามลำดับ ส่วนพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตที่พบน้อยที่สุดในกลุ่มควบคุม คือ ความก้าวร้าวอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.51$) รองลงมาได้แก่ ความโกรธอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.41$) การไม่ร่วมมือในการรักษาอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.62$) ความซึมเศร้าเก็บกดอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.64$) และการขาดความสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.72$) ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 28 แสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในเรื่องของพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติ (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี จำแนกตาม ความหวาดกลัว, ความหวาดระแวงวิตกกังวล, ความก้าวร้าว, ความโกรธ, ความเหงารำเหว, การย่ำคิดย่ำทำ, ความซึมเศร้าเก็บกด, การไม่ร่วมมือในการรักษา, การขาดความสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อม และความสับสน วุ่นวาย ดังนี้

พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต	กลุ่ม ทดลอง		กลุ่ม ควบคุม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
ความหวาดกลัว	1.99	0.97	3.69	1.31
ความหวาดระแวงวิตกกังวล	1.69	0.92	3.98	0.97
ความก้าวร้าว	1.24	0.64	2.17	1.18
ความโกรธ	1.47	0.84	2.57	1.22
ความเหงารำเหว	1.94	0.92	3.62	1.38
การย่ำคิดย่ำทำ	1.72	0.78	3.24	1.41
ความซึมเศร้าเก็บกด	1.63	0.93	2.90	1.30
การไม่ร่วมมือในการรักษา	1.71	0.96	3.04	1.26
การขาดความสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อม	1.69	1.04	3.03	1.21
ความสับสน วุ่นวาย	1.66	1.06	3.18	1.20

จากตารางที่ 28 พบว่า หลังการใช้กิจกรรมดนตรี กลุ่มทดลองมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตอยู่ในระดับน้อย โดยพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตที่พบมากที่สุดคือ ความหวาดกลัวอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.99$) รองลงมาได้แก่ ความเหงารำเหวอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.94$) การย่ำคิดย่ำทำอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.72$) การไม่ร่วมมือในการรักษาอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.71$) และ ความหวาดระแวงวิตกกังวล กับความสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อม ($\bar{X} = 1.69$) เช่นเดียวกัน ตาม

ลำดับ แต่กลุ่มควบคุมมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง โดยพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตที่พบมากที่สุดคือ ความหวาดระแวงวิตกกังวลอยู่ในระดับสูง ($X = 3.98$) รองลงมาได้แก่ ความหวาดกลัวอยู่ในระดับสูง ($X = 3.69$) ความเหงาว่าเหวออยู่ในระดับสูง ($X = 3.62$) การย่ำคิดย่ำทำอยู่ในระดับปานกลาง ($X = 3.24$) และความสับสน วุ่นวายอยู่ในระดับปานกลาง ($X = 3.18$) ตามลำดับ

สำหรับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตที่พบน้อยที่สุดในกลุ่มทดลอง คือ ความก้าวร้าวอยู่ในระดับน้อยมาก ($X = 1.24$) รองลงมาได้แก่ ความโกรธอยู่ในระดับน้อยมาก ($X = 1.47$) ความซึมเศร้าเก็บกดอยู่ในระดับน้อย ($X = 1.63$) และความสับสน วุ่นวายอยู่ในระดับน้อย ($X = 1.66$) ตามลำดับ แต่พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตที่พบน้อยที่สุดในกลุ่มควบคุม คือ ความก้าวร้าวอยู่ในระดับน้อย ($X = 2.17$) รองลงมาได้แก่ ความโกรธอยู่ในระดับปานกลาง ($X = 2.57$) ความซึมเศร้าเก็บกดอยู่ในระดับปานกลาง ($X = 2.90$) การขาดความสนใจตนเองและสิ่งแวดล้อมอยู่ในระดับปานกลาง ($X = 3.03$) และการไม่ร่วมมือในการรักษาอยู่ในระดับปานกลาง ($X = 3.04$) ตามลำดับ

ตอนที่ 2 : ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของทัศนคติ พฤติกรรมการสื่อสาร และพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ของกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) และกลุ่มผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมดนตรี

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับทัศนคติต่อตนเอง และทัศนคติต่อสังคม ระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี

ตารางที่ 29 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของทัศนคติ ระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี

กลุ่ม	จำนวนผู้ป่วย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t
ควบคุม	40	57.75	26.29	0.461
ทดลอง	40	60.23	21.55	

จากตารางที่ 29 พบว่า ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี ค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับทัศนคติ ระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับทัศนคติต่อตนเอง และทัศนคติต่อสังคม ระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี

ตารางที่ 30 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของทัศนคติ ระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี

กลุ่ม	จำนวนผู้ป่วย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t
ควบคุม	40	54.59	26.57	5.627 ^{**}
ทดลอง	40	83.97	19.61	

^{**} P < 0.01

จากตารางที่ 30 พบว่า ภายหลังจากทดลองโดยการใช้กิจกรรมดนตรี ผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับทัศนคติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี มีระดับทัศนคติสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

2.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับทัศนคติต่อตนเอง และทัศนคติต่อสังคมของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) ก่อนและหลังการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี

ตารางที่ 31 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของทัศนคติ ก่อนและหลังการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี ของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง)

ทัศนคติ	จำนวนผู้ป่วย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t
ก่อนทดลอง	40	60.23	21.55	5.513 ^{**}
หลังทดลอง		83.97	19.61	

^{**} $P < 0.01$

จากตารางที่ 31 พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับทัศนคติ ผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) ก่อนและหลังการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของระดับทัศนคติของกลุ่มทดลอง ภายหลังจากการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรีสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.4 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมกาสิโนระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี

ตารางที่ 32 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมกาสิโนระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี

กลุ่ม	จำนวนผู้ป่วย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t
ควบคุม	40	130.98	46.7	0.503
ทดลอง	40	135.86	39.85	

จากตารางที่ 32 พบว่า ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี ค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมกาสิโนระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับ ผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ไม่แตกต่างกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.5 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมการสื่อสาร ระหว่างผู้ป่วยจิตเวช เรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวช เรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้ กิจกรรมดนตรี

ตารางที่ 33 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการสื่อสาร ระหว่างผู้ป่วยจิตเวช เรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วย จิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) หลัง การใช้กิจกรรมดนตรี

กลุ่ม	จำนวนผู้ป่วย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t
ควบคุม	40	127.21	51.13	6.407**
ทดลอง	40	196.32	45.17	

** P < 0.01

จากตารางที่ 33 พบว่า ภายหลังจากทดลองโดยการใช้กิจกรรมดนตรี ผู้ป่วย จิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วย จิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) มีค่า คะแนนเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมการสื่อสาร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี มีระดับพฤติกรรมการสื่อสาร สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานข้อที่ 5

2.6 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมการสื่อสาร ของผู้ป่วยจิตเวช เรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) ก่อนและหลังการ ฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี

ตารางที่ 34 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการสื่อสาร ก่อนและหลังการฟื้นฟู สมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี ของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพ โดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง)

ทัศนคติ	จำนวนผู้ป่วย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t
ก่อนทดลอง	40	135.86	39.85	6.348 ^{**}
หลังทดลอง		196.32	45.17	

^{**} P < 0.01

จากตารางที่ 34 พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมการสื่อสาร ของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) ก่อน และหลังการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมการสื่อสารของกลุ่มทดลอง ภายหลังจากการฟื้นฟู สมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี สูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 6

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.7 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี

ตารางที่ 35 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี

กลุ่ม	จำนวนผู้ป่วย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t
ควบคุม	40	53.81	25.73	0.057
ทดลอง	40	51.74	26.65	

จากตารางที่ 35 พบว่า ก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี ค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรัง กลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) ไม่แตกต่างกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.8 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี

ตารางที่ 36 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ระหว่างผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) หลังการใช้กิจกรรมดนตรี

กลุ่ม	จำนวนผู้ป่วย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t
ควบคุม	40	62.80	24.84	6.047**
ทดลอง	40	33.43	18.07	

** P < 0.01

จากตารางที่ 36 พบว่า ภายหลังจากทดลองโดยการใช้อุปกรณ์ดนตรี ผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) กับผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย (กลุ่มควบคุม) มีค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี มีระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตน้อยกว่า กลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพด้วยการพยาบาลตามปกติในหอผู้ป่วย ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5

2.9 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ของผู้ป่วยจิตเวช เรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) ก่อนและหลัง การฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี

ตารางที่ 37 แสดงความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ก่อนและหลังการ ฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี ของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟู สมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง)

พฤติกรรมเบี่ยง- เบนทางจิต	จำนวนผู้ป่วย	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t
ก่อนทดลอง	40	51.74	26.65	3.597 ^{**}
หลังทดลอง		33.43	18.07	

^{**} P < 0.01

จากตารางที่ 37 พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิต ของผู้ป่วยจิตเวชเรื้อรังกลุ่มที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี (กลุ่มทดลอง) ก่อนและหลังการฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางจิตของกลุ่มทดลอง ภายหลังการ ฟื้นฟูสมรรถภาพโดยเน้นการใช้กิจกรรมดนตรี น้อยกว่าก่อนการใช้กิจกรรมดนตรี ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานข้อที่ 6